

S. Olesen: Efter det grundige Foredrag, hvormed denne Sag er indledet af den ærede Forslagsstiller, er det vistnok ikke nødvendigt for mig at bruge mange Ord, for at anbefale den. Sagen selv er forøvrigt saa vigtig, at den vist taler tilstrækkelig for sig selv. Jeg kom her til Rigsdagen i det Haab, at en af de første Gjæringer, vi her vilde faae at udføre, vilde blive den, at behandle en Lov af den Natur, hvorom her er Tale, men desværre, jeg er bleven skuffet i dette Haab; flere Lovudkast, ved hvilke jeg mener, at Regjeringen har vist, jeg kunde fristes til at sige en stor Rindhaandhed, f. Ex. ved Pensionsloven, ere forelagte, men om denne Sag derimod, som angaaer os Alle saameget, og som er affaa stor Vigtighed, have vi ikke hørt, at der er gjort Andet fra Regjeringens Side for at fremme, end at der er nedsat en Commission, og nylig har man jo erfaret af den høitærede Krigsminister, at Correspondence har medtaget en lang Tid for Commissionen, og at man ikke venter noget fra den før i Mai. Det er vel endda uvist, om det vil skee til den Tid, og i alt Fald er det uvist, om Rigsdagen bliver samlet saalænge, at den da vilde kunne befatte sig med denne Sag i denne Saison. Det vilde dog vistnok være saare sørgeligt, om den Tanke skulde opstaae blot endog kun i en eneste af vore Krigeres Bryst, at Regjeringen og Rigsdagen havde Tanke for alt Andet end for vore Krigere og navnlig for vore invalide Krigeres Fremtids Skjæbne. For at modarbejde, at saadant skal skee, er det vistnok overordentligt gavnligt, at denne Sag her er kommen paa Bane, og det er i Særdeleshed for at bidrage Mit til, at en saadan Tanke ikke skal kunne opstaae, at jeg har tilladt mig at understøtte det forelagte Lovudkast. Allerede forrige Aar i den grundlovgivende Rigsforsamling udtalte jeg, hvad jeg antager om, og hvorledes jeg betragter den Stilling, som hidtil var vore invalide Krigere til Deel her i Landet. Deres Skjæbne, som havde offret deres Forslighed i Forsvar for Fædrelandet, var nemlig en Pension, om man saa vil kalde det, af 18 Rbd. aarligt, og som vel, efter hvad jeg nu har hørt af Krigsministeren, under tiden blev forøget indtil 30 Rbd. Ministeriet har i

den os forelagte Pensionslov foreslaaet, at den Embedsmand, som kommer til Skade ved sit Embedes Udøvelse, saaledes at han maa afskediges, faaer for Fremtiden sin fulde Gage i Pension. En Stat, der, som vor, har Embedsmand, der blive lønede med, ja, mine Herrer! med indtil 12 a 13000 Rbd. aarligt, kan dog vistnok paa ingen Maade være bekjendt, at lade sine invalide Krigere nøies med en Understøttelse af ikkun 18 eller høist 30 Rbd. aarligt, ved Siden af en Pensionslov, som den omtalte. Det er mig derfor ret indderligt hørt, at der af en Rigsdagsmand er indbragt et Forslag, som har til Hensigt at forskaffe vore invalide Krigere et anstændigt Udkomme for Fremtiden. Jeg skal baade med min Stemme og paa hvad anden Maade, jeg efter ringe Evne formaar det, understøtte dette Forslag. Hvorledes det forøvrigt maatte stille sig under en senere Behandling i Detaillen, skal jeg ikke her indlade mig paa, kun er det mig af Vigtighed, at Sagen nyder Fremme saa hurtigt som muligt. Krigsministeren har villet vindicere Ministeriet Goren for, at have villet tage Initiativet, derved, at den ved en Commission nu lader udarbejde Forslag til en Invalidelov. Det forekommer mig, at det ikke saa ganske er i sin Orden, at Regjeringen kan tillægges Goren, for at have taget Initiativet i denne Sag; thi havde det været Regjeringen meget magtpaaliggende at faae den sat igjennem snarest muligt, saa vilde den dog vist have begyndt at fremme den før. Jeg veed ret vel, at Regjeringen har havt overmaade Meget at varetage i de sidste Par Aar; men desuagtet vilde den dog vist, troer jeg, kunne have faaet Tid til at faae et Lovforslag udarbejdet i denne Retning saa betids, at det kunde have været her allerede den første Dag, Rigsdagen traadte sammen. Jeg er af den Overbeviisning, at Forsamlingen ikke vil spille sin kostbare Tid, om den allerede nu tager dette her forelagte private Forslag under Behandling, selv om Afstiltigt dert ikke er saaledes, som man kunde ønske det. Saadant vil jo kunne forandres, og jeg vil haabe, at Resultatet vil kunne blive ligesaa godt, hvad enten det er indbragt af en enkelt Thingsmand eller af Regjeringen.